

Vivíem en una bombolla

«Encara no ens hem matat pel carrer, per molts energúmens de Jusapol. La independència no és cap quimera, és una qüestió seriosa, i per tant s'ha de resoldre bé»

Ara resulta que hem viscut un somni, un malson per molts. Que això de l'independentisme era broma. Ara de sobte ens hem despertat com Antonio Resines al final de Los Serrano, ho hem somiat. Ni diades multitudinàries, ni cadena humana, ni eleccions guanyades tota l'estona, ni Mas ni Junqueras ni Torra ni Puigdemont. Res. Sengles enquestes als dos diaris de paper més llegits a Barcelona, de moment, ens indiquen que el que els catalans volem és arreglar això nostre sense massa escarafalls, una mica de finançament i tira.

El nostre mal no vol soroll i d'altres èxits. A Madrid i a casa nostra hi ha qui se n'ha cansat d'anar perdent, això que en diuen enquistament o paràlisi. No és cert, malgrat els independentistes, l'independentisme es mou, i endavant. És veritat que no anem a ritme de *Braveheart*, però també és cert que no volem acabar com ell. El Govern fa feina, reclamant el que ens pertoca a Espanya, és clar que sí mentre ho paguem. I se m'acudeixen pocs perfils més activistes que el del president Torra. I tenim el Consell de la República i la potència del president Puigdemont.

Però van a per tot això. La batalla és de desgast. Sigui a l'espai convergent de PDECat o Crida, sigui a Esquerra o fins i tot a la CUP. Als comuns que s'han mogut de la foto ja se'ls han tret de sobre amb solvència. I l'independentista mentrestant es va empenyant, proliferen els "mecagoncony" i li surt el cor per la boca. La paciència és la mare de la independència.

Ens diuen que hem viscut en una bombolla. La nostra il·lusió, allò de dos milions de persones votant entre porres l'1 d'octubre, és a més perjudicial. Com els 1.800 milions d'euros que ens va costar a tots l'aplicació jacobina i enrabiada d'article 155 de la Constitució "que nos dimos entre todos".

Tenim un país ple i replè de teòrics de la comunicació i d'això que ara en diuen "compol", sovint viuen a l'ombra dels partits polítics, i a la que es despisten els apunyalen i s'apunten a això de la bombolla catalana, que no independentista. La nostra intel·lectualitat és força covarda, o prudent, excepte alguna excepció irreductible. Perquè som tots els catalans els que estem abduïts per la bogeria independentista. Els que ens diuen que "la majoria canviaria la Constitució i l'Estatut com a sortida per Catalunya" ens ho diuen perquè no volen que votem, principalment. I resulta que mentrestant l'economia va bé, millor que abans de la bombolla.

Encara no ens hem matat pel carrer, per molts energúmens Jusapol que es manifestin mentre provoquen el personal. La independència no és cap quimera, és una qüestió seriosa, i per tant s'ha de resoldre bé i en benefici de tots. Perquè es tracta d'això que tothom, tothom, visqui millor. Mentre d'altres volen instaurar la Fundació Francisco Franco a Barcelona i diran que és normal. Però no permetem això que ens diguin què pensem, de cap manera.